

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold.,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in opravnništvo je v hiši „Katoliškega društva rokodelskih pomočnikov“,
Poljske ulice št. 10.

Cecilijanski ideal.

(Dalje)

V 1. številki letošnjega „Glasbenika“ sem razložil, kateri je cecilijanski ideal; je namreč pravilno obhajanje liturgične, slovesne službe božje. V tistem članku sem tudi naštel speve, kateri pripadajo pevskeemu zboru, da jih izvrši. Sedaj pa imam namen obravnati te posamezne dele, in jih pojasniti na vse strani. Deus in adjutorium meum intende!

Introitus.

Introitus, vhod je tisti spev, ki se poje med stopnjimi molitvami celebranta. Kakošen je pa zgodovinski začetek introita? — V starih časih se je slovesna služba božja bolj pogosto obhajala. Kadar je škof maševal, morali so biti pričujoči vsi duhovniki. Škof se je, kakor dandanes, v cerkvi napravljajal za sv. mašo, med tem pa so duhovniki in kleriki prepevali psalme. Kakor hitro pa je škof dal znamenje, končali so psalme s hvalnico Gloria Patri. Iz te navade je nastal današnji introit, v katerem razločujemo tri dele: antifono, eno vrstico psalma in Gloria Patri. Antifona in psalmova vrstica ste navadno iz istega psalma. H koncu se ponovi antifona.

Introit ima namen, da vernike navdá s tisto mislijo, s tistim čustvom, katero naj v njih prevladuje med celo slovesnostjo; introit naj vernike cerkvenemu času primerno razpoloži. Sv. cerkev namreč želi, obuditi v nas po različnosti praznikov različna čustva. V adventu naj bi nas navdajalo hrepenenje po Zveličarju, o božiči veselje-zavoljo rojstva Sinú božjega, v postu žalost nad gr. hom, o veliki noči odkritosrčna radost, ker je Jezus Kristus s svojim vstajenjem premagal smrt in hudobnega duhá. Ob praznikih svetnikov nas hoče spodbujati k posnemi njihovih čednosti. Ta čustva tedaj so

z malo besedami izražena v introitu, toraj lahko rečem s kardinalom Wiseman-om, da je introit ključ do sv. maše.

„Glasbenik“ je prinesel mnogo introitov v prevodu; vsak se toraj lahko prepriča, kako primeren izraz praznika je v njem. Samo en izgled. Na praznik vnebovzvetja Device Marije je postavljen ta introit: „Veselimo se v Gospodu vsi, ki obhajamo praznik na čast blažene Device Marije, katere vnebovzvetja se veselé angelji, ter hvalijo Sinú božjega. — Ps. Iz srca mi vrè dobra beseda; svojo pesem pojem kralju. — Čast Očetu itd.“

Kako lepo je tukaj razodeto veselje nad vnebovzjetjem Marijnim. Berite introite in našli bode te v njih čutila veselja, žalosti, kesanja, upanja, hrepenenja, strahú, časti, hvale, prošnje, itd. Iz tega je razvidno, zakaj cerkev nikakor ne more biti zadovoljna, da se introit zanemarja; naj reče kdo, kar hoče, brez introita nekaj manjka. Kaj bi rekli, če bi orgljavec črno mašo pričel s *Kyrie*? Mi vsi bi se izpotikali, rekli bi: Kaj počenjaš? Danes je **Requiem** in ti pričneš s *Kyrie*. Zakaj bi pa tako neradi pogrešali besedo *Requiem*? Zato, ker se ž njo prične introit pri črni maši, in ta beseda nam pové glavno misel, nam pové vse. Črna maša se namreč obhaja, da bi duše ranjcih „*requiem*“, t. j. mir zašle za zavoljo neskončnega zaslužnja Kristusovega, ki v sv. maši ponavlja svojo daritev. Iz ravno tacega vzroka se mora pa tudi pri drugih mašah pričeti z introitom. Da se je introit jel opuščati, krive so edino le naše posvetne maše; Schiedermayer pa koral nista šla vkup. Prvi je ostal, koral pa je dobil mesto edino še v velikem tednu in pri mrtvaških opravilih.

Vendar ko tako gorko priporočam introit, zna mi kdo ugovarjati: „Kaj pomaga introit, saj naši ljudje ne umejo, kaj se na koru poje“. — Na to ugovarjam, da so papeži vsikdar opominjevali pridigarje, naj razlagajo vernikom liturgične molitve. In ravno pridigar ima najlepšo priliko, introit, razložiti ljudstvu, ker ga prav primerno lahko porabi za uvod svoji pridigi. Po tem pa je naloga dobrih molitvenikov, da vernike vpeljejo v duhá liturgičnih molitev. Slovenci imamo pač obilo molitvenikov, à večidel so proizvod subjektivne nabožnosti; na misale se malo, nekateri prav nič ne ozirajo. Vendar je pa le tisti molitvenik najboljši in v resnici katolišk, ki se popolnoma naslanja na misale in brevir. V tej zadevi bo treba nastopiti drugo pot, potem bo gori omenjeni ugovor sam od sebe padel. V starih časih so bili ljudje liturgično bolj izobraženi. To kažejo molitveniki in tudi viseče pratike, kjer se še dandanes nedelje imenujejo po začetnih besedah introita, n. pr. *Oculi, Laetare, Gaudete* i. t. d.

Pa preidimo k introitu samemu. V predgovoru k rimskemu Gradualu najdem o njem tale pravila: Pevci naj ne pričnó z introitom, dokler ni prišel duhoven k altarju. Navadne dni in pri manjših slovesnostih naj prične en sam pevec ter poje do znamenja ; in festis semiduplicibus et Dominicis naj pričneta dva pevca, ob večih slovesnostih štirje. To velja seveda za zборе, ki so mnogoštevilni. Od onega znamenja poje ves zbor. Pervi del psalma, kakor tudi polovico verste *Gloria Patri* pojó posamezni pevci, drugi del zbor. H koncu se ponavlja introit do psalma. — Introit se poje pri vsaki

maši razun na veliko in binško soboto. O velikonočnem času se introitu prideneta dva „Alleluja“, — Od tihe nedelje do velikonočne nedelje se Gloria Patri izpusti, če ne pade kak praznik vmes, in precej po psalmu se ponovi introit.

Mnogo se je pisalo o vprašanji, če se sme introit samo recitovati (slovesno brati). Najbolj jasno razpravlja to stvar profesor A. Walter v *Musica sacra* 1888, str. 17. On ópira svojo razpravo na *Caeremoniale Episcoporum*, ki ima zavezavno moč. Iz te razprave je razvidno, da je dovoljeno petje z orgljanjem nadomestovati, t. j. ni potrebno, da bi kor vse speve pel koralno ali figuralno, lahko ga orgle nadomestujejo. Vendar dobro pomnite: Kadar orgle nadomestujejo, mora en pevec iz zbora z razumljivim glasom vse to recitovati, kar se zavoljo nadomestovalnega orgljanja ne poje. In hvale vredno je, če pevec vzajemno z orglami recituje z jasnim glasom. — Kadar pa je Credo v maši, ne sme zbor menjavati z orglami, marveč zbor mora celi Credo prednašati z razločnim **petjem**.

Gledé introita pravi *Caeremoniale*: Kakor hitro je škof (ali mašnik) prišel do stopnjic altarja, jenja orgljanje in kor prične z introitom. Te besede posredno dajó na znanje, da naj se introit poje, ne pa recituje. Naravnost sicer ni zapovedano, da bi se moral peti, vendar pa tudi introit ni štet med tiste speve, ki se smejo z orglami nadomestovati, oziroma recitovati. Če pa pomislimo, da je introit prva stvar, s katero pričnjenja kor svoje delovanje pri sv. maši, moramo prav dati Thalhoferju, ki v „*Handbuch der kath. Liturgik*“ str. 566 pravi, „da bi bilo protinaravno, petje sè supli-ranjem orgel pričeti“, ali kar isto pričeti ga z recitovanjem. Navada je pa splošnja, da se antifona vdrugeč kar recituje, popolnivi jo, če se poje. Slednjic je pa gotovo bolje, da se introit recituje, nego popolnoma izpusti.

Sedaj še praktična stran introita. Večina, in sicer velika večina korov na Kranjskem nima rimskega Graduala, v katerem se nahajajo introiti in drugi koralni spevi za sv. mašo Marsikater orglavec bi pričel, pa nevé, kako in kaj. Najpoprej si je treba omisliti *Graduale de Tempore & de Sanctis*. Dobi se pri Pustetu v Regensburgu s črnim in rdečim tiskom vezan za 4 gl.; samo v črnem tisku nekako za 2 gl. 70 kr. Spremljevanje z orglami stane vezano 7 gl. 20 kr. Toraj en desetak za eno dobo človeško in še več. Naróči se lahko v vsaki bukvarni. Gradivo je lepo razvrščeno po misalu. Vsak duhovnik lahko pomaga orglavcu najti dotične speve, in potem ni družega treba, ko dobre volje in skrbne vaje. Od kraja je najbolje, da orglavec sam poje. Če si ne ve pomagati, naj se gre o priliki posvetovat s tovarišem, ki je tega že vajen. Jaz pa hočem tukaj postaviti en izgled. Ne pišem pa za veščake, marveč za priproste orglavce, ki imajo dobro voljo, pa ne vedó kako in kaj. Vzemimo votivno mašo od Sv. R. Telesa, za katero se ravno pripravljamo (ob predpustni tridnevnicí). Eden ali dva pevca pričneta „Cibavit eos“, kakor je na 20. strani.

Eden. Zbor.

Ci - ba - vit e - os ex a - di - pe fru - men - ti et de pe - tra mel - le

Eden.

sa - tu - ra - vit e - - os. Psalm. Ex - sul - tá - te De - o

Zbor.

ad - ju - tó - ri no - stro: Ju - bi - la - te De - o Ja - - - cob.

Eden.

Glo - ri - a Pa - tri, et Fi - li - o, et Spi - ri - tu - i san - cto.

Zbor.

Si - cut e - rat in prin - ci - pi - o et nunc et sem - per,

et in sae - cu - la sae - cu - lo - rum. A - men.

Slednjič se antifona „Cibavit“ ponavlja ali pa kar recituje recimo tako-le:

Cibavit eos ex adipe frumenti, et de petra melle saturavit eos.

Orglavec mora introit prav dobro znati, zlasti spremljevanje, da gre vse gladko in jasno; naj ne gleda toliko na veljavo not, kot na besedni povdarek. Ako bi se pa introit vnemarno in neumetno prednašal, zopet bi diskretiral koral in cecilijanske napore, kakor nekatere maše, ki so sicer liturgične, a dolgočasne in brez muzikalne vrednosti. Pomniti je pa, da pri introitu mora biti spremljevanje jako diskretno, tiho, da ne zakrije glasov: k večemu pri psalmu bodi malo močnejše. Orglavec bodi spreten, uren, gleda naj, da za pevci ne zaostane, pa pevcev tudi ne zadržuje, sicer je vsa poezija pri kraji. Zdi se mi, da dobro in umetno izpeljani introit dá koj od začetka slovesni službi božji katolišk značaj.

Še gledè recitovanja moram spregovoriti par besed. Izbere naj se za recitovanje tak pevec, ki ima najlepši in najrazločnejši izgovor. Pevec sam pa naj pazi, da vsako besedo prav naglaša, zadnjih zlogov ne zateguje, marveč glasno in slovesno bere, kakor n. pr. subdijakon bere list v slovesni sv. maši. Recituje naj se v istem tonu, v katerem je pisan Kyrie dotične maše, ki se ima peti. Ko bi bil pa ta ton previsok, poje naj se v dominantni, iz katere potem orglavec z enim akordom preide v trizvok tonike. (Dalje prih.)

Dvanajsti občni zbor nemškega Cecilijinega društva v Brixenu od 10. — 12. septembra pret. l.

(Dalje; glej preteč. letnik.)

Po zadušnici je pel stolne cerkve kor čvrsto in čilo naslednje skladbe: 1. O rex gloriae, štiriglasni motét Hallerjev, ki posnema stare in nove klasike. Ta mogočna in z mladenškim vzletom prednašana skladba je nekaj spominjala na Palestrinin „Dum complerentur“. 2. Magnificat VI. toni in cantu brixensi, falsobordone 5 voc. auct. Lud. Viadana, in sicer se je pel en verzikel v šestem tonu, drugi pa petglasno v falsobordonu, „Gloria Patri“ pp. „Sicut erat“ pa *f.* 3. Laudate Dominum, osemglasni motet sedanjega

cecilijanskega predsednika Frid. Schmidta; dva kora sta ob enem tekmovala hvaliti in slaviti Boga. Sveža, efektna, ognjevita skladba — v Wittovem slogu, je v obče zelo dopadala. 4. Gloria iz Fr. Wittove štiriglasne maše opus 12. Ta zadnji komad pevske produkcije je dirigoval mlad duhovnik, na orgle pa je tedaj igral Mitterer*). Sestavljavci programa niso zastonj to Wittovo skladbo postavili na zadnje mesto, kot sklep cele produkcije. Saj nosijo na sebi malo da ne vse skladbe Wittove pečat njegovega genija: bujno melodično življenje, organično celoto polno fantazije in moči, dinamiko polno efekta, čarobni blesk — a pri vsem tem resnično izraženi in globoko občuteni tekst. Ko so nehale po akustičnem domu razlegati se divne melodije navdušenega in navdušujočega speva „Gloria“, rekel sem sam pri sebi: „Škoda, da so končali! Zakaj ne pojejo pevci cele Wittove maše? Poslušal bi to angeljsko petje noč in dan“. Vsaka nota Wittove skladbe je pisana, rekel bi, z njegovo srčno krvjó, zato tudi gré do srcá in ogreva ter navdušuje poslušalca. Zdelo se mi je, da nam po tej skladbi ranjki Witt govori k slovesu: „Mojo srčno kri škropite! . . . In srcé jim bo ogrelo!“ (S Gregorčič.) —

Zapustiti smo morali hram božji, kjer smo toliko dušne naslade, toliko svete navdušenosti in koristnega poduka zajemali, ter se podamo k sklepnemu zborovanju v knezoškofov Vincentinum.

Učje nemškega cecilijanskega društva so se v Brixenu dvakrat zbrali in sicer 11. in 12. sept. posvetovat se o izključljivo društvenih zadevah. Predsedništvo je bilo prvi dan poslalo v Rim ponižno prošnjo, da bi sv. Oče društveno zborovanje blagoslovili. Drugi dan je prinesel telegraf veselo sporočilo, da sv. Oče popolnem namene društva odobravajo ter da vsim društvenikom delijo sv. blagoslov. V zahvalo za tako milost so vsi društveniki, pozvani od g. predsednika, zaklicali sv. Očetu trikratno „slavo“!

Ker od dné do dné rastejo cecilijanske skladbe — ko gobe po dežji — zato predlaga predsednik, da bi se število društvenih referentov ali kritikov zvišalo od 13. do 16. Na to so bili izvoljeni triji novi kritiki, in sicer: dr. Franc. Ksaver Haberl (iz Ratisbone), skladatelj Mihael Haller (kapelnik v Ratisboni) in prof. Walter (iz Landshuta), iskreni prijatelj in životopisec ranjcega Witta.

Za tem prideta dva imenitna in za obstoj in razcvitanje društva velevažna predloga na dnevni red. Društveni blagajnik g. H. Pawelek, knjigar v Ratisboni, videč v društveni blagajnici premalo denarnih sredstev za vzdržavanje in razširjanje društva, predlaga naj bi zanaprej vsak društvenik plačeval kak letni donesek, kateri pa naj določi občni zbor.

G. Edm. Langer, knjižničar iz Tešen-a, stavi predlog, naj se nemško cecilijansko društvo začné dogovarjati z drugimi inostranskimi cecilijanskimi društvi, ki bi se z nemškim društvom zjediniли v organično celoto in naj bi občni zbor pooblastil gledé teh dogovarjanj g. predsednika: pri prihodnjem občnem zboru pa bi se cela zadeva na podlagi predsednikovih sporočil preresetala in definitivno odločila.

*) Orgljanje v stolnici ni bilo prav vzgledno, kakoršno se tirja pri občnih zborih, bodisi da so bile orgle preslabe in starokopitne, bodisi da orglavec ni imel sabo primernih skladb, ali pa da orglavec ni bil kos svoji nalogi. Sploh se je orgljanje smatralo kot postranska stvar.

Gledé teh dveh predlogov nastane živahna in zanimiva razprava, katere so se vdeležili posebno dr. Fr. Ks. Haberl, prof. Walter, prelat Karlon in župnik Huhn iz Monakovega. Na zadnje se sprejmeta oba predloga v obliki, kakoršno je ponudil msgr. Karlon: Predsednik se pooblasti sestaviti mnogobrojen odbor, kateri naj pretrese oba predloga in sicer: 1. denarni dohodki društva naj se skušaja pomnožiti a) z vstopnino, katera se ima uvesti; b) s častnimi člani; c) z zvišanjem naročnine pri listu „Fliegende Blätter“, ki bode v bodoče društveno glasilo („Musica sacra“ se je prodala Frideriku Pustetu za 2400 mark); d) z drugimi sredstvi. 2. Zaradi mogoče zveze z drugimi inostranskimi društvi naj se društvena pravila pregledajo, popravijo in naj se iz njih vse odstrani, kar bi oviralo vstop drugim društvom.

(Konec prih.)

D o p i s i.

Na Dunaji 24. febr. G. vrednik! Ne vem, kak škrat se je vrnil v Vašo tiskarno, da vam preobrača stavov črke. Poročilo o XII. občnem zboru nemškega Cecilijinega društva v Brixenu ste bili v 1. števil. t. l. na čelo zapisali „dalje in konec“, a 2. števil. t. l. kaže, da poročila noče biti še „konec“. Svojemu zadnjemu dopisu iz Dunaja sem bil s svinčnikom zapisal „konec“; a Vi ali pa Vaš stavec je ta konec tolnačil (o sladka znota! Vr.) kot „konec prihodnjic“ in tako ste me prisilili, da moram omenjeni dopis nadaljevati in dovršiti. Današnji ta dopis bo torej nekak „dodatek“ prejšnjemu. Bojim se, da s tem ne ustrežem ne Vašim bralcem ne stavcem,* ker ne vem, posebnega in novega dostaviti. Vrh tega je vže imé „dodatek“ zadnja leta tako vsodepolno postalo v naši literaturi, da se ga nihče več ne upa zapisati svojim spisom, akoravno je kaj pozabil. Latinec pravi: in cauda venenum t. j. v repu je strup. Tedaj pozor, g. vrednik! Nasadite si najostrejša očala, poostrite si peró in črtajte brez usmiljenja!

Sam ne vem, kakó je prišel D. A. Slavjanski v moje peró in celó v Vaš list. Sè svojim lepim petjem je bil nas vse ta slovanski Orfej kar očaral. Pa kakó nas je tudi prevaril in poparil ta Slavjanski tam v Aradu popevaje pred spomenikom „aradskih mučencikov“ on, ki je imel nositi slovansko imé in slovanski spev po celi Evropi, on, ki si je stavil nalogo prepričati izobražen svet o napredku ruske glasbe in naobraženosti!! Noben avstrijski Slovan bi se ne bil upal niti v sanjah kaj takega storiti, še manj pa to pristoja tujcu Slavjanskemu. Dá, dá videti je, da umetniki zmerom zaidejo, kedar se mešajo v politiko, zatorej naj drugikrat ostanejo pri svoji umetnosti.

A nam ni bilo toliko za osebo ruskega korovodja in skladatelja, kolikor za stvar, katero zastopa, naimreč za rusko glasbo, posebno za cerkveno glasbo rusko. Komur ni sreča tako mila, slišati osebno ruski zbor, naj si pomaga s partituro onih ruskih pesni, katere je L. Kuba v „Slovanstvu ve svych zpěvech“, knjiga VI. zbral. Tu se dobivajo nekatere pesni, katere Slavjanski pri svojih koncertih popeva, n. pr. „Ej uhnem“, Ah ti Volga“, itd.

Nášteva je one cerkve dunajske, v katerih se póje kakikrat v cecilijanskem zmislu, sem bil izpustil votivno cerkev (Votivkirche), kjer imajo celó farno društvo za cerkveno glasbo in izdajejo list „Blätter für Kirchenmusik, Organ des K. M. Vereines Votivkirche in Wien“. Korovodja tej podružnici je neki Kretschman, goslač v dvórni operi, vrednik listu pa je Carl Mayer. V kakem duhu hočeta delovati društvo in list, ne morem razumeti. Dr. Fr. X. Haberl je v svoji Musica sacra št. 11. 1889 naravnost pozval vrednika, naj jasno pové, kaj namerava. Stvar je res sumljiva, če sami vredniki takó mistično govorijo kakor delijski orakel, najbrž zató, da se še nadalje cinca med desno in levo. A tedaj je nevarnost, da se pade med dvema stoloma — na tla, kakor se je vže nekemu bilo zgodilo.

Morda bo Vas zanimal program c. kr. dvorne kapele v letošnjem postnem času. Do sedaj so se ob nedeljah pele te-le maše: Septuagesima — Preyerjeva, Sexagesima — Bro-

*) Niti jezikoslovcem, ker pišete po starem „bravec“.

sigova, Quinquagesima — Mozartova v G moll, I. nedeljo postno — Palestrinina Missa Papae Marcelli šestglasno; tudi vlogi „Sicut cervus“ in „Peccavimus“ ste bile Palestrinini. Tedaj imamo v c. kr. dvorni kapeli napredek — boljše povratek k starim. Palestrina se je pel takó — takó; tu velja ono pravilo: črka je mrtva, duh je, ki oživlja. G. Helmesberger naj gre enkrat v Ratisbono poslušat, kakó se ima peti Palestrina. Še najbolje se je pela vloga „Peccavimus“, ker nima tako zavite in umetne polifonije. Sicer so bili glasovi najboljši — najbrž prvih opernih pevcev, ki so peli vse pravilno točno, ujemali so se kakor piščali najboljših orgelj — a Palestrina je ostal vendarle samó — na papirji. Vendar vže to je „imenitno“, da se póje v c. kr. dvorni kapeli — Palestrina, mojster glasbenikov.

Kakor iz vsega tega razvidite, vré tudi na Dunaji in se kuba. Nadejamo se, da nam to vrenje očisti cerkveno glasbo, katera naj se po tem nikdar več ne skvari v — birso.

Zdaj pa naj bo teh „dodatkov“ konec!

S.

Šmartin pri Kranji* 22. jan. — Prijetno nalogo imam Vam naznaniti, da se poje pri nas pri petih sv. mašah (missis cantatis) vsikdar natančno po določilih cerkvenih. Ako bi bil kak zadržek, pa izostane peta sv. maša.

M. Mohar,

organist.

Štanga* 27. jan. — Sporočam C. Glasbeniku, da se pri nas opravlja slovesna sv. maša popolnem po cerkvenih določbah. Ordinarium missae: Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Benedictus in Agnus Dei, se poje z neprikrajšanimi tekstom; ravno tako Introitus, Graduale, Offertorium in Communio, kakor se nahajajo v misalu,

B. Pirnat,

organist.

Leše* 11. febr. — Pri nas se ravnamo „secundum legem“ v vsem, zlasti pa glede cerkvenega petja. Vgajajo nam zraven korala zlasti Treschov Enchiridion (Pustet, Regensburg) in priloge C. Glasbenika. Več luči!**)

Janez Tavčar,

župnik.

*) Enacih izjav tudi od drugod željno pričakujemo; saj vémo, da so se cerkv. zbori tudi po drugih krajih povzpeli do „Cecilijanskega ideala“.

Vred.

**) Lepo prosimo, posvetite dotičniku; hvaležni Vam bodemo.

Vred.

Razne reči.

Najstarejši liturgični rokopis iz začetka 4. stoletja, antifona za praznik razglasenja Gospodovega (Epiphania Domini, 6. jan.) v grškem jeziku nahaja se v „zbirki papirov“ nj. ces. visokosti, nadvojvode Rainerja. Popisal ga je profesor dr. G. Bickell v Inostu l. 1887.

— (Odlikovanje). Č. g. W. Bäumer, kapelan v Niederkrüchten-u ob Reni je od Vratislavske univerze imenovan doktorjem bogoslovja (*honoris causa*) zaradi „odličnih zaslug za zgodovino nemškega in nizozemskega cerkvenega petja“. — Mož je to odliko zaslužil in iz sreča mu čestitamo na nji.

— † Umrli je v Monakovem dne 20. jan. t. l. kr. vrhovni glasbeni vodja, dr. Fr. Lachner, rojen l. 1804. Ranjki je bil jako dober skladatelj in eden najboljših dirigentov sedanjega časa; mnogo reči je zložil tudi za cerkev.

— Župnija Saint-Cyr-en-Val, blizu Orleansa na Francoskem ima častitljivega pevca g. Tomaža Baron-a, kateri izpolnjuje svojo cerkveno službo že nad 60 let. Preč. škof orleanski mu je poslal v znamenje svojega visocega čišlanja krasno diplomu.

— Za cerkveno glasbo na Polskem mnogozaslužni stolni kapelnik v Poznanji (Posen) č. g. dr. J. Surzynski izdaje skladbe skladateljev polskih, ki so živeli za časa Palestrine in so delali v njegovem slogu. Zdaj se bavi z izdajo 4 glasnih psalmov Gmolke dalje s „polsko hymnologijo“; dovršil pa je 3. zvezek „Monumenta musicae in Polonia“ s 5glasno „Missa paschalis“ Martina Levovskega. (Izbaja pri Jaroslavu Leitgeber-u v Poznanji.)

 Zaradi neogibljevih ovir v tiskarni današnja štev. Cerkv. Glasbenika ne prinese glasbene priloge; zato bode pa imela prihodnja številka dve.

Odgovorni vrednik lista **Janez Gnjezda**. — Odgovorni vrednik glasb. priloge **Anton Foerster**.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.